

COMUNITAT CRISTIANA DEL
MONESTIR DE SANT PERE
DE LES PUEL·LES

full informatiu

Anglí, 55 – BARCELONA – tel. 932 038 915

www.benedictinessantperepuelles.cat

2a època – núm. 133 – maig 2014

La novetat de la Pasqua

Al crit punyent d'abandó sorgit de la boca de Jesús a la creu «Déu meu, perquè m'has abandonat?», crit que resumeix totes les situacions d'aflicció de la humanitat, hi respon el crit joiós de fe i d'esperança del dia de Pasqua: Crist ha ressuscitat!

La certesa d'aquell crit de joia proclama que tot l'abisme de mal del món ha estat engolit per un abisme de bé, que tota mort té ja el seu contrapès de vida, que tota crisi té ja la seva superació i tota tristesa té ja la seva joia.

La nostra existència humana és propensa a empetitir les esperances, a reduir-les de dia en dia davant les decepcions, i la nostra tristesa ens porta sovint a refusar paraules confortants, perquè nosaltres no tenim una idea exacta de l'alliberament portat per Jesús ressuscitat. El Ressuscitat ha inaugurat de debò un món nou, la

Pasqua és una recreació, una nova creació de la humanitat.

La resurrecció de Crist respon a les intuïcions, a les esperances d'un destí humà obert al futur, ve a l'encontre del nostre desig per tal que la mort no sigui l'última paraula de la vida, que el fet de posar una llosa sepulcral no sigui l'últim acte de nostra existència.

Aquesta secreta premonició, aquesta irrenunciable esperança, pertany a la història humana, està en el cor de tots i de cadascun; tota persona humana, prescindint de la fe religiosa, viu una espècie d'acte d'esperança en la pròpia durada més enllà de la mort.

És veritat que en el nou horitzó derivat de la resurrecció de Jesús hi ha encara present el sofriment, la fatiga, les guerres, les violències per les quals se'ns pregunta: on és el canvi que hauria obrat el ressuscitat? La resposta és simple: la

Pasqua de Jesús no ens transporta automàticament a un món irreal, es viu en el cor amb una existència autèntica, una existència de fe, d'esperança i d'amor, que té com a meta la certesa d'una vida que no mor mai. Una fe que és font de joia i de pau interior, una esperança que és més forta que les decepcions, un amor que és més fort

que tot egoisme. El ressuscitat és amb nosaltres i, juntament amb Ell, estem en condicions de vèncer el mal amb el bé, de treure del mal el bé més gran. Aquesta és la força i la novetat de la Pasqua.

Extret del llibre
Retrobar-se un mateix
de Carlo Maria Martini

Des de la comunitat

SORTIDA PASQUAL

DISSABTE, 31 DE MAIG

Com cada any organitzem aquesta trobada festiva per tal de poder fruir comunitàriament de la bellesa de la natura, per conèixer algun racó històric de la nostra terra, i tenir un espai d'intercanvi i de comunicació en un ambient tranquil i relaxat.

Visitarem l'església de Sant Andreu de Sagàs, construïda al segle X, i el monestir de Sant Pere de la Portella, amb una església romànica del segle XI, situats en la comarca del Berguedà.

Dinarem en un restaurant proper al santuari de la Mare de Déu de Lurdes. I després, en aquest mateix santuari, farem la nostra trobada comunitària i celebrarem la Litúrgia de la Paraula.

Tots hi sou convidats!

Sant Pere de la Portella

Sant Andreu de Sagàs

L'entrevista

Heide Axmacher

Dades biogràfiques

Déu vos guard, sóc la Heide, una alemanya que volia ser anglesa i que ha acabat essent catalana independentista. Vaig néixer l'any 1941 a Dresden. Després de la Segona Guerra Mundial, els meus pares van fugir de la zona soviètica i es van instal·lar amb els quatre fills a prop de Colònia. Durant molts anys, jo considerava la divisió d'Alemanya com un càstig just per tot el que havien fet els nazis. Pertanyo a la generació que, sense ser culpables de l'horror de l'Holocaust, porta el pes de la culpa en l'ànima. Als disset anys, vaig marxar a estudiar llengües, a Anglaterra, a París, a Barcelona (per obtenir el Certificado de Suficiencia en lengua española!). Anglaterra era el meu país d'adopció. Vaig treballar com a secretària al Departament d'Afers Internacionals del Consell Britànic de les Esglésies. Allà, en una trobada internacional de joves cristians, vaig conèixer el Joan, que venia en representació de l'Església Reformada Episcopal (anglicana). Em va fer canviar de plans. De fet, vaig encetar una vida totalment nova. Tornava a Barcelona en plena ebullició del Concili Vaticà II i vaig esdevenir secretària del Centre Ecumènic (ara, de Catalunya). El Joan era un dels pocs protestants oberts al diàleg; per tant, ens vam passar uns anys ell fent xerrades (sovint amb el seu millor amic, mossèn Cardús) i jo acompanyant-lo. Sempre dic que vaig aprendre el català correcte escoltant els capellans.

Ens vam casar l'any 1967 i, gràcies a una beca del Consell Mundial de les Esglésies, vam poder anar a Lovaina, on el Joan va estudiar sociologia. El Martí (que porta el nom de Martin Luther King) hi va néixer l'any 1968, i la Mònica quatre anys més tard, ja a Barcelona. He gaudit criant-los mentre, de tant en tant, feia traduccions per a una revista de psicoanàlisi o ajudava el Joan.

Des de quan participes de la litúrgia o coneixes Sant Pere de les Puel·les?

El 1980, en ocasió de la celebració del 15è centenari del naixement de sant Benet, el monestir de Sant Pere li va demanar una xerrada al Joan. I de cop ens vam adonar que aquí havíem trobat la solució per a la nostra recerca dominical. Amb els dos fills, ens vam anar incorporant a la comunitat de laics que, en aquella època, encara tenia altres nens i matrimonis

joves. Mossèn Francesc era una figura molt important en aquest camí: clarament vivia el que predicava i ens empenyia amb el seu exemple.

Què és per a tu Sant Pere de les Puel·les?

Ho puc contestar de manera molt senzilla. Diversos estius hem conviscut estretament amb altres comunitats monàstiques, però en tornar a Sant Pere, tornàvem “a casa”. És casa meva també per l'amistat amb algunes monges. En general figurem com a parella i instintivament parlo en plural, però hi ha un aspecte que és més “meu”. Col·laboro amb l'ACAT des dels seus inicis, i d'això fa més de 27 anys, com a arxivera, secretària i, finalment, responsable del butlletí *ACAT Informa*. No oblidaré mai la germana Maria del Carmel, una de les cofundadores, amb qui m'unia la passió pel català correcte (encara conservo un text amb correccions fetes amb la seva lletra tan pulcra). Ella, i d'altres monges, també m'han ensenyat com es pot morir.

Fa tants anys que “som” de Sant Pere, que tinc la impressió que ens hem fet velles juntes. Sempre m'ha agradat admirar, i admiro les monges per la valentia, fins i tot alegria, amb què entomen aquest empobriment gradual. És també el meu. I els agraeixo tot el que m'ensenyen.

CARME VILLARROYA

Des de la solidaritat

PROJECTE LLAR ÀNGEL GUIMERÀ

MN. JOSEP M. FABRÓ AGRAEIX L'AJUDA REBUDA

Mn. Fabró és capellà del Centre Penitenciari de Brians 2 i president de l'associació de voluntaris de presons. Fa un temps va demanar la nostra col·laboració per al projecte Àngel Guimerà que acull temporalment persones que surten de la presó. Al llarg de cinc anys han donat suport, dins les seves possibilitats, a les persones acollides gestionant documentacions, tràmits mèdics, laborals i jurídics i cobrint les seves despeses personals.

En aquests moments necessiten ajut econòmic per no veure's obligats a tancar la llar. Aquest projecte ha ajudat moltes persones a no caure en la marginació i a refer les seves vides. L'experiència els confirma de la utilitat de la seva tasca.

La nostra comunitat ha volgut sensibilitzar-se i col·laborar en aquest projecte i, per això, a part d'alguna altra ajuda puntual, hi ha destinat la col·lecta

que es va fer el diumenge de Rams en la qual es van recollir 1060 euros. Agraïm en nom seu la vostra generositat i us fem avinent el número de compte per aquelles persones que vulguin i puguin fer-los arribar el seu ajut.

Compte "la Caixa" - ES 37 2100 0485 1601 0128 4380

També ens demanen les nostres pregàries perquè puguin tirar endavant aquest projecte sense perdre la il·lusió ni les forces amb les que van començar-lo.

sou convidats a la

Vetlla de Pentecosta

**dissabte, 7 de juny
a les 7 del vespre**

La joia de l'Evangelí

exhortació apostòlica del papa Francesc

L'Estel de la nova evangelització (núm. 287)

A la mare de l'evangeli vivent li demanem que intercedeixi perquè aquesta invitació a una nova etapa evangelitzadora sigui acollida per tota la comunitat eclesial. Ella és la dona de fe, que viu i camina en la fe, i «el seu excepcional pelegrinatge de la fe representa un punt de referència constant per a l'Església».

Ella es deixà conduir per l'Esperit, en un itinerari de fe, cal un destí de servei i fecunditat.

Nosaltres avui fixem en ella la mirada, perquè ens ajudi a anunciar a tothom el missatge de salvació, i perquè els nous deixebles es converteixin en agents evangelitzadors.

En aquest pelegrinatge evangelitzador no hi falten pas les etapes d'aridesa, ocultació i fins certa fatiga, com la que va viure Maria en els anys de Nazaret, mentre Jesús creixia: «Aquest és el començament de l'Evangelí, o sigui la bona i agradable nova. No és difícil, doncs, notar en

aquest inici una particular fatiga del cor, unida a una espècie de “nit de la fe” –fent servir una expressió de sant Joan de la Creu–, com un “vel” a través del qual convé acostar-se a l’Invisible i viure en intimitat amb el misteri. Doncs d’aquesta manera Maria, durant molts anys, romangué en intimitat amb el misteri del seu Fill, i avançava en el seu itinerari de fe».

Des del testimoniatge

Resum de la carta de l’arquebisbe de Tànger sobre el problema de l’emigració

No et tanquis a la pròpia carn

«Parteix el teu pa amb els qui passen fam, acull a casa teva els pobres vagabunds, vesteix al que va nu». No cal interpretar aquestes paraules perquè fins i tot les entenen els nens. I, després d’aquesta crida que és a l’abast de tothom, s’afegeix la raó que la sosté: «No et tanquis a la teva pròpia carn». El famolenc, el pobre, el sense sostre, el nu, són *la nostra pròpia carn*.

Aquest únic coneixement bastaria per canviar la política de les fronteres, la lògica dels nostres raonaments, de les nostres queixes, de les nostres opcions.

«Asseu als pobres a la taula de la teva vida, i tu seràs per a ells la llum amb què Déu els il·lumina». I als qui ens recorden una i un altra vegada que l’Església no és una ONG, una i un altra vegada recordaré que els pobres són *la nostra pròpia carn*, i que el meu pa és el seu propi pa, i que l’Església és la seva pròpia casa. Els esdeveniments reclamen transformar la suavitat de l’exhortació en denúncia de tot allò que és inacceptable.

És inacceptable

Que la vida d’un ser humà tingui menys valor que una suposada seguretat o impermeabilitat de les fronteres d’un estat.

Que una decisió política vagi omplint de sepultures un camí que els pobres recorren amb la força duna esperança.

Que mercaderies i capitals gaudeixin de més drets que els pobres per entrar en un país.

Que es reclamin fronteres impermeables per als pacífics de la terra, i que es tolerin permeables per als diners de la corrupció, per al turisme sexual, per al tràfic de persones, per al comerç d'armes.

Que el món polític no tingui una paraula creïble per donar i una mà ferma per oferir als exclosos d'una vida digna.

Que als morts a les fronteres se'ls faci culpables, primer de la seva misèria, i després de la seva mort. Ells no són agressors: han estat agre-dits des que els seus cors van començar a bategar al sud del Sàhara, fins que s'aturen per sempre, abans en la nostra indiferència que en les nos-tres fronteres.

Des de la impotència a la esperança

Benvolguts: Davant el drama de patiments i mort en què el poder ha convertit els camins dels emigrants, és difícil que apartem del nostre cor sentiments de frustració, d'impotència, de tristesa, d'indignació. Però el nostre compromís amb la vida dels pobres no neix d'aquests sentiments, sinó d'un amor incondicional, un amor fidel, que a tots se'ns ha mani-festat, i que a tots ens ha reunit per sempre en l'únic cos de Crist. «No et tanquis a la teva pròpia carn»: no et tanquis al sofriment de Crist.

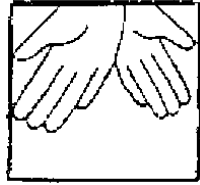
I són moltes les coses que, fins a donar la vida, podem fer: tenim la força de l'amor i de la pregària, una força que és capaç de moure el món.

Podem compartir amb l'emigrant un poc de llenya, un poc d'aigua, l'última farina del nostre vas, l'últim oli del nostre setrill.

Podem donar-los veu perquè s'escolti el seu crit, podem trucar a les portes de cada consciència perquè la societat reclami una nova política de fronteres i, amb tossuderia de deixebles de Jesús, podem recordar a cada home que és la seva pròpia carn, també la de Crist, la qual, dia a dia, és condemnada a mort a les fronteres del sud d'Europa.

Estimats: no em deixeu sense la vostra pregària.

+ Fr. SANTIAGO AGRELO MARTÍNEZ

SENYOR

En el silenci d'aquests dia que neix,
vinc a demanar-vos pau, saviesa i fortalesa.

Vull mirar el món amb els ulls plens d'amor,
per ser pacient i comprensiu,
dolç, bo i humil.

Vull veure els homes com Vós mateix els veieu,
més enllà de les aparences,
i només veure en ells el bé de cadascun.

Tanqueu la meva oïda
a tot el que és negatiu,
a tot el que no ve del vostre amor.
Guardeu la meva llengua de tota crítica,
que sols els pensaments de benignitat
restin en el meu esperit.

Que sigui bondadós i alegre.
Que tots els qui s'apropin a mi
sentin la vostra presència
i tinguin l'experiència del vostre amor.
Revestiu-me de la vostra bondat Senyor,
i que al llarg de tot aquest dia
jo us descobreixi en els altres.

Amén

DIETRICH BONHOEFFER

Breslau, 1906 - Camp de concentració Flossenbürg, 1945